

POSTANOWIENIE

Dnia 25 października 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Dariusz Dończyk (przewodniczący)

SSN Grzegorz Misiurek (sprawozdawca)

SSA Władysław Pawlak

ze skargi dłużnika A. B.

w sprawie egzekucyjnej z wniosku wierzyciela B. P.

przeciwko dłużnikowi A. B.

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 25 października 2012 r.,

zażalenia dłużnika

na postanowienie Sądu Okręgowego w G.

z dnia 21 lipca 2011 r.,

oddala zażalenie i przyznaje radcy prawnemu B. Ż. od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w G. kwotę 164,72 zł (sto sześćdziesiąt cztery złote 72/100) tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej dłużnikowi z urzędu w postępowaniu zażaleniowym, obejmującą opłatę w kwocie 120 (sto dwadzieścia) zł, powiększoną o podatek od towarów i usług oraz wydatki w kwocie 44,72 zł (czterdzieści cztery złote 72/100); oddala wniosek o przyznanie kosztów w pozostałym zakresie.

Uzasadnienie

Sąd Okręgowy w G. postanowieniem z dnia 25 października 2010 r. oddalił zażalenie dłużnika A. B. na postanowienie Sądu Rejonowego w G. z dnia 23 lutego 2010 r., odrzucające zażalenie dłużnika na zarządzenie przewodniczącego z dnia 22 grudnia 2009 r. w przedmiocie zwrotu wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia zażalenia, a postanowieniem z dnia 21 lipca 2011 r. odrzucił skargę kasacyjną dłużnika na powyższe postanowienie.

W uzasadnieniu tego rozstrzygnięcia Sąd Okręgowy wskazał, że postanowienie z dnia 25 października nie podlega zaskarżeniu skargą kasacyjną, gdyż nie jest orzeczeniem rozstrzygającym sprawę merytorycznie, ani odrzucającym pozew lub umarzającym postępowanie (art. 398¹ k.p.c.). Zauważył przy tym, że dłużnik – wbrew przymusowi adwokacko-radcowskiemu obowiązującemu w postępowaniu przed Sądem Najwyższym (art. 87¹ § 1 k.p.c.) – podjął próbę zaskarżenia orzeczenia Sądu drugiej instancji samodzielnie.

W zażaleniu na powyższe postanowienie dłużnik wniósł o jego uchylenie podnosząc zarzuty: naruszenia art. 124 § 2, 3 i 4 k.p.c., skutkujący nieważnością postępowania (art. 379 pkt 5 k.p.c.) oraz art. 130 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Postanowienie Sądu Okręgowego w G. z dnia 25 października 2010 r. zostało wydane w sprawie ze skargi na czynności komornika. Sprawa ze skargi na czynności komornika jest niewątpliwie sprawą egzekucyjną (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 24 listopada 2010 r., II CNP 59/10, niepubl.; z dnia 26 listopada 2010 r., III CNP 49/10, niepubl.). Stosownie zaś do art. 767⁴ § 2 k.p.c. w sprawach egzekucyjnych na postanowienie sądu drugiej instancji wydane po rozpoznaniu zażalenia skarga kasacyjna nie przysługuje.

Wymienione postanowienie Sądu Okręgowego, oddalające zażalenie dłużnika, nie podlegało również zaskarżeniu zażaleniem ze względu na treść art. 394¹ k.p.c. W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że oceny dopuszczalności zażalenia na postanowienie sądu drugiej instancji wydane

w postępowaniu egzekucyjnym dokonuje się przez pryzmat tego przepisu (zob. postanowienie z dnia 4 października 2007 r., V CZ 54/07, niepubl.).

W świetle przytoczonych unormowań, nie ulega wątpliwości, że postanowienie Sądu Okręgowego w G. z dnia 25 października 2010 r. nie podlega zaskarżeniu ani skargą kasacyjną, ani zażaleniem do Sądu Najwyższego. Dokonana przez Sąd Okręgowy ocena wniesionego przez dłużnika środka zaskarżenia na wymienione postanowienie jako skargi kasacyjnej, a nie zażalenia, nie miała istotnego znaczenia z punktu widzenia ochrony praw dłużnika. Dłużnik nie mógł skutecznie wnieść żadnego z tych środków zaskarżenia zarówno osobiście, jak i przy pomocy profesjonalnego pełnomocnika.

Z przytoczonych względów podniesione w zażaleniu zarzuty wskazujące na pozbawienie dłużnika możliwości obrony jego praw oraz naruszenia art. 130 k.p.c. wskutek wezwania dłużnika – przed rozpoznaniem wniosku o ustanowienie pełnomocnika z urzędu - do sprecyzowania, czy zaskarża postanowienie Sądu drugiej instancji skargą kasacyjną, czy też zażaleniem, nie mogły odnieść zamierzonego skutku.

Mając to na uwadze, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. orzekł, jak w sentencji, rozstrzygając o kosztach postępowania zażaleniowego stosownie do art. 108 § 1 w związku z art. 397 § 2 i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 10 ust. 8 w związku z § 12 ust. 2 pkt 2, oraz § 15 pkt 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.).